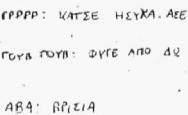
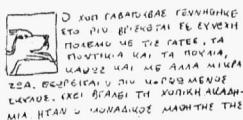

ζ. Οστρακο λοιπόν θὰ πεῖ κάθε τὶ καὶ τίποτα, αὐτὸς ἔδω τὸ πράγμα. Τὸ (δημοτικὸ) τραγούδι μπορεῖ πολὺ ἄμεσα καὶ εύκολα νὰ φανεῖ πράγμα, γιατὶ ἐίγαι γλωσσικὸ ἑλκυστικὰ πρὸς ἐμές καὶ δηγηγητικὰ πρὸς τὴν πραγματικότητα. Χωρὶς δημοτικὸ τραγούδι δὲν εἴμαστε ἐμεῖς, δηλαδὴ πεθαίνουμε σ' ἄλλο πράγμα. Μὲ τὸ δημοτικὸ τραγούδι εἴμαστε ἐρωτικοί, δηλαδὴ ἐμεῖς πρὸς τὸ πράγμα, ὥσπου γινωμένοι γλώσσα εἴμαστε τὸ πράγμα, πράγμα.

(η). Λέγοντας λοιπόν δημιοτικό τραγούδι, έννοούμε τήν ἔσχατη δυνατότητά μας πράξης ζωῆς.¹ Η πράξη τῆς ζωῆς είναι ἐρωτική, γιατί συντηρεῖ, ἔχει τὴ ζωὴ. Η πράξη ζωῆς του δημιοτικού τραγουδιού είναι γλωσσική. Καὶ γλώσσα ἄλλη ἀπὸ τοῦ δημιοτικοῦ τραγουδιοῦ δὲν ἔχουμε παρὰ διτι λαϊκή, δηλαδὴ — διχι λαογραφικό — δημιοτικό. Γιατί γιὰ νὰ γιώσουμε τὴ ζωὴ ἀπ' ὅσα ἄλλα, δυσκολεύεμό μας τόσο ὅσο λιγότερο τὰ ζῷα. Τὸ δημιοτικό τραγούδι λοιπόν είναι σὴ με ρα α ἀπαραίτητο μέχρι ν' ἀρχίσουμε νὰ ζῷαμε κοσμικά, φυσικά. Ἀπ' αὐτὸ δημιοτικό πάρα πολύ, μᾶς τραβάει ἔνας ὀλόκληρος, πολύχρονος πολιτισμός. Ἀρα η πρέπει νὰ ζήσουμε οὐδιαστικά μόνοι μας, πράγμα ποὺ γίνεται σὲ μιά, ἐρωτική, στιγμὴ η μᾶς χρειάζεται τὸ δημιοτικό τραγούδι, ἀφοῦ ἔχουμε σκοτώσει τὸν ἔρωτα. Καὶ φυσικά: νιώθουμε τὶ εἶναι δ ἔρωτας: δις πιοῦμε, δις ποῦμε, γερδ).

μελέτη γλώσσας

μελέτη ποίησης